

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Molka a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **J. M.**, zast. Ing. Mgr. Bc. Petrem Molnárem, advokátem se sídlem Vrchlického 678/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245/2, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2021, č. j. KUKHK-9996/DS/2021-8(Tl), za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Ředitelství silnic a dálnic ČR**, se sídlem Na Pankráci 546/56, Praha 4, zast. JUDr. Ing. Milošem Olíkem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Na Pankráci 1683/127, Praha 4, **II) CETIN a.s.**, se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 6. 2022, č. j. 38 A 1/2022-262,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Nová Paka (dále jen „stavební úřad“) ze dne 4. 1. 2021, č. j. MUNP 2021/81/SÚ/KP (dále jen „stavební povolení ze dne 4. 1. 2021“), ve znění rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností ze dne 18. 1. 2021, ve věci povolení stavby „I/16 Nová Paka – obchvat Nová Paka – Vidochov“ (dále jen „stavba“).

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové. Ten ji postoupil usnesením ze dne 3. 3. 2022, č. j. 30 A 49/2021-226, Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), jako místně příslušnému soudu podle § 7 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve vazbě na zákon č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury a infrastruktury elektronických komunikací, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „liniový zákon“).

[3] Krajský soud následně žalobu zamítl v části, ve které se žalobce domáhal zrušení stavebního povolení ze dne 4. 1. 2021 a zrušení rozhodnutí žalovaného. Co se týče územního rozhodnutí na stavbu „Silnice I/16 Nová Paka-obchvat“ vydaného dne 8. 8. 2007, rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 30. 3. 2011 (změna výše uvedeného územního rozhodnutí), dále stavebního povolení ze dne 8. 1. 2014, a následných stavebních povolení ze dne 22. 1. 2016, ze dne 18. 1. 2018, ze dne 10. 12. 2021 a ze dne 26. 6. 2020, krajský soud se těmito rozhodnutími zabýval pouze z hlediska žalobní námitky, že podkladem pro stavební povolení ze dne 4. 1. 2021 nebylo platné územní rozhodnutí. Výše uvedená rozhodnutí bylo možné napadnout samostatně správní žalobou, a nešlo tedy o podkladová rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. Zákonost těchto rozhodnutí proto nelze přezkoumávat nyní v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí. Krajský soud proto žalobu směřující proti těmto rozhodnutím odmítl dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[4] Platnost územního rozhodnutí ze dne 8. 8. 2007 byla prodlužována výše uvedenými rozhodnutími, a stavební povolení ze dne 4. 1. 2021 proto bylo vydáno na základě platného územního rozhodnutí. Žalobce ve správním řízení vystupoval jako vlastník jednoho z pozemků, na nichž má být daná stavba provedena. Příslušelo mu tudíž, aby chránil svá vlastnická a jiná práva, nikoli aby chránil zájmy jiných osob či veřejný zájem. Žalobcovu námitku ohledně bezškodního odvodu dešťových vod vypořádal stavební úřad na straně 18 stavebního povolení ze dne 4. 1. 2021. Námitka nevypořádání žalobcových námitek ohledně projektové dokumentace byla natolik obecná, že se k ní krajský soud nemohl věcně vyjádřit. I další žalobcovy námitky byly nekonkrétní a obecné. K námitce ohledně souhlasu stavebního úřadu ze dne 20. 3. 2018 krajský soud uvedl, že žalobce netvrdil konkrétní dotčení svých práv a navíc se s touto námitkou vypořádal již žalovaný.

II. Obsah kasační stížnosti

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podřazených pod § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) s. ř. s.

[6] Krajský soud řádně nevypořádal všechny námitky uplatněné stěžovatelem ve správním řízení a žalobě. Krajský soud byl povinen uvést seznam žalobních námitek, poté je měl jednotlivě a přezkoumatelně vypořádat a vysvětlit, proč je považuje za nedůvodné. Krajský soud ani při ústním jednání dne 22. 6. 2022 jednotlivé námitky nijak neprojednal. Též stěžovateli neposkytl poučení ohledně jejich obecnosti. Tímto postupem bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces a přístup k soudu. Krajský soud měl postupovat dle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a konkrétně odůvodnit své závěry o obecnosti žalobních námitek. Krajský soud nesprávně rozhodoval podle obecného s. ř. s. v rozporu se

pokračování

zvláštním liniovým zákonem a zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Rozsudek krajského soudu je zatížen vadami, pro které je nepřezkoumatelný a nezákonný, navíc jím byl stěžovatel poškozen na svých vlastnických a užívacích právech ke svým pozemkům.

[7] Napadený rozsudek je nepřezkoumatelný a nezákonný i ve výroku II., jímž krajský soud odmítl část stěžovatelovy žaloby, jelikož se nijak nevypořádal se žalobními námitkami uvedenými v bodech č. 2) až 7) žaloby. Krajský soud v bodech 8., 9. a 11. napadeného rozsudku účelově a obecně uvedl pouze některé stěžovatelovy námitky proti stavebnímu povolení ze dne 4. 1. 2021 a proti napadenému rozhodnutí. Stěžovatel následně obsáhle uvádí námitky, které uplatnil v průběhu správního řízení a žalobě a které dle něj krajský soud nevypořádal.

[8] V dané věci nebyla respektována kogentní norma obsažená v § 5 odst. 3 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“), jelikož stavební povolení ze dne 4. 1. 2021 neobsahuje řešení bezškodního odvedení povrchových vod. Krajský soud řádně nevypořádal obsah této námitky uvedené v listině č. 3 přiložené k žalobě, pouze nepřipustně odkázal na vypořádání této námitky stavebním úřadem. Stavební úřad se však vyjadřoval k jiné námitce, a to ke stavebnímu povolení ze dne 8. 1. 2014, č. j. MUNP/2014/30/ŽP/IT, a nikoliv k námitce uplatněné v listině č. 3 přiložené k žalobě ohledně nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti stavebního povolení ze dne 4. 1. 2021. Bez stěžovatelova souhlasu bude na jeho pozemek zanesen druhý propustek vody, ze kterého bude na jeho pozemky vnikat voda z dané stavby. Stěžovatel tuto námitku uplatnil v bodě a) listiny č. 1 přiložené k žalobě a v listině č. 4 přiložené k žalobě. Krajský soud nesprávně tvrdí, že stěžovatel neuvedl, v čem spatřoval chyby projektové dokumentace.

[9] Stavební povolení ze dne 4. 1. 2021 bylo vydáno na základě neplatného a nepřezkoumatelného souhlasu s provedením stavby ze dne 20. 3. 2018, kvůli čemuž mělo být zrušeno. Tento souhlas byl navíc vydán pro jinou stavbu. Krajský soud se měl zabývat všemi souvislostmi dané věci, nejen tím, zda závazným podkladem pro stavební povolení ze dne 4. 1. 2021 bylo územní rozhodnutí ze dne 8. 8. 2007. Stěžovatel dále rozporuje vyjádření žalovaného uvedené v bodě 5. napadeného rozsudku a žádá NSS, aby k tomuto vyjádření nepřihlížel.

[10] Krajský soud se v bodě 9. napadeného rozsudku nekriticky ztotožnil se závěry stavebního úřadu o údajné platnosti územního rozhodnutí ze dne 8. 8. 2007 a jejím prodloužení. Územní rozhodnutí je však neplatné, jelikož v době pěti let od nabytí právní moci nebyla podána žádost o stavební povolení. Prodloužení platnosti územního rozhodnutí ze dne 8. 8. 2007 nikdy nenabylo právní moci, jelikož nikdy nebylo stěžovateli doručeno. Krajský soud též uvedl, že žalovaný správně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 19. 12. 2019, č. j. 4 As 12/2018-111, aniž by uvedl, na základě jakých úvah dospěl k závěru o této správnosti.

[11] Stěžovatel dále rozporuje závěr krajského soudu, že konkrétně netvrdil, jak se porušení právních norem dotklo jeho práv a zájmů. Jako vlastník pozemku, na kterém má být stavba provedena, byl účastníkem stavebního řízení, z čehož vyplývá, že jeho

vlastnické právo je přímo dotčeno. Stěžovatel poté na straně 26 kasační stížnosti namítá, že krajský soud argumentuje rozsudkem NSS a rozsudkem Městského soudu v Praze, aniž by uvedl, kde se s nimi stěžovatel může seznámit.

III. Vyjádření OZNŘ I) a replika stěžovatele

[12] Osoba zúčastněná na řízení I) ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhla její zamítnutí. Stěžovatel nesprávně namítá, že územní rozhodnutí ze dne 8. 8. 2007 je neplatné. Dle § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona územní rozhodnutí nepozbývá platnosti, bylo-li na základě žádosti podané v době jeho platnosti vydáno pravomocné stavební povolení. K prodloužení platnosti rozhodnutí ze dne 8. 8. 2007 došlo rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 30. 3. 2011. Uvedeným rozhodnutím byla platnost původního rozhodnutí prodloužena do dne 12. 9. 2014. Poté byla platnost územního rozhodnutí ze dne 8. 8. 2007 prodloužena rozhodnutím ze dne 8. 1. 2014, následně rozhodnutími ze dne 22. 1. 2016 a ze dne 18. 1. 2018, přičemž poslední uvedené rozhodnutí je stále v platnosti. Územní rozhodnutí ze dne 8. 8. 2007 je tedy nadále platné.

[13] Krajský soud správně posoudil nepřipustnost přezkumu správních rozhodnutí předcházejících vydání stavebního povolení ze dne 4. 1. 2021. Pokud stěžovatel považoval tato rozhodnutí za nezákonná, měl možnost jejich nezákonnost namítat již v době, kdy byla vydána. Proti rozhodnutím ze dne 22. 1. 2016 a ze dne 18. 1. 2018 podal stěžovatel odvolání, která však byla zamítnuta jako opožděná. Stěžovatel daná rozhodnutí zpochybňuje z důvodu tvrzeného porušení liniového zákona, nicméně bližší specifikaci porušení tohoto zákona neuvádí. Bezdůvodná je i námitka, že stěžovateli nebyla doručena rozhodnutí ze dne 22. 1. 2016 a ze dne 18. 1. 2018. Stěžovatel se s nimi seznámil při nahlížení do správního spisu dne 3. 6. 2019, a nemůže se proto dovolávat jejich neoznámení. Krajský soud dospěl ke správnému závěru, že stěžovatel netvrdil konkrétní dotčení svých veřejných subjektivních práv. Bylo povinností stěžovatele důkladně vymezit žalobní námitky, aby mohl být případný zásah do jeho práv řádně posouzen. Doplnění tvrzení v kasační stížnosti je třeba posoudit jako nepřipustné kasační námitky. Pokud krajský soud shledal, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je v souladu s právními předpisy, pak se nejedná o nekritické přijetí závěrů správních orgánů, jak namítá stěžovatel. OZNŘ I) na závěr navrhla přiznání náhrady nákladů řízení z důvodu komplikovanosti celé kauzy, a to i s ohledem na rozsáhlost a zmatenost argumentace stěžovatele.

[14] Stěžovatel v replice uvedl, že OZNŘ I) účelově mění význam některých námitek a nesprávně je prohlašuje za nedůvodné a zmatečné. Proto by k jejímu vyjádření neměl NSS přihlížet. Všechny kasační i žalobní námitky jsou řádně číslované a přehledné. V době pěti let od vydání územního rozhodnutí ze dne 8. 8. 2007 nebylo vydáno stavební povolení. OZNŘ I) nesprávně tvrdí, že rozhodnutí o prodloužení platnosti územního rozhodnutí nabylo právní moci. Stěžovatel dále namítá, že § 75 odst. 2 s. ř. s. byl upřesněn speciálním zákonem o liniových stavbách a stavebním zákonem, které mají před s. ř. s. přednost. Zákon o liniových stavbách nestanoví, že každé jednotlivé rozhodnutí musí být napadeno samostatnou žalobou. Ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. se tedy na projednávanou věc nedá aplikovat. Krajský soud proto nesprávně odmítl část žaloby

pokračování

směřující proti dřívějším rozhodnutím. Stěžovatel nesouhlasí ani s tvrzením OZNŘ I), že v kasační stížnosti dodatečně rozšiřuje žalobní námitky.

[15] OZNŘ II) a žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud úvodem připomíná, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Nejvyšší správní soud proto považuje za vhodné odkázat na nedávný rozsudek ze dne 3. 11. 2022, č. j. 5 As 148/2022-56, ve kterém pátý senát shodného stěžovatele (a shodného zástupce), způsobem plně příléhavým i pro nynější řízení, respektive stěžovatelova podání v tomto řízení učiněná, upozornil na skutečnost, že „smyslem povinného zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti je zvýšit kvalifikovanost podání a vystupování v řízení o mimořádném opravném prostředku. Jednání advokáta má chránit jednak samotného stěžovatele, který se obrací na poslední instanci soustavy správního soudnictví, jednak má zajistit, aby Nejvyšší správní soud posuzoval pouze vážně míněná, kvalifikovaná a ne zjevně bezúspěšná podání (...) Obsáhlá kasační stížnost stěžovatele však obsahuje nejasnou a nesrozumitelnou argumentaci, přičemž některá tvrzení jsou mnohokrát opakována. Právě advokát jakožto právní profesionál by měl garantovat dostatečnou kvalitu sepsané kasační stížnosti, v níž by měly být tvrzené důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí krajského soudu pregnančně vyjádřeny tak, aby Nejvyšší správní soud nebyl zbytečně zatěžován mnohastránkovým nestrukturovaným textem. Této roli zástupce stěžovatele v posuzované věci ani v nejmenším nedostál; tím, že soudu pravděpodobně předložil nijak neupravovaná podání stěžovatele, si jistě významně zjednodušil práci, ovšem právě na úkor už tak dlouhodobě velmi přetíženého Nejvyššího správního soudu.“ Výše uvedenou výtku lze uplatnit i v nynějším řízení. Stěžovatel předložil téměř třicetistránkovou nepřehlednou a komplikovaně strukturovanou kasační stížnost, ve které několikrát opakuje a rozvádí své námitky, a následně obdobně sepsanou osmnáctistránkovou repliku k vyjádření OZNŘ I). V těchto podáních je složité najít jasnou právní argumentaci, se kterou by se NSS mohl vypořádat. Přesto se NSS pokusil uspořádat tento rozsáhlý a nepřehledný text do podoby rekapitulované výše, aby kasační stížnost bylo možno věcně posoudit.

[19] Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se NSS nejprve tímto důvodem a pro stručnost odkazuje na judikaturu ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS). Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že se krajský soud dostatečně nevypořádal se žalobními námitkami a neodůvodnil své vlastní závěry. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů nicméně musí být vykládána ve

svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS).

[20] K námitce, že se krajský soud podrobně nevypořádal s každou žalobní námitkou, NSS konstatuje, že krajský soud není povinen vypsát do rozsudku podrobný seznam žalobních námitek, jak požaduje stěžovatel, není ani povinen na každou z nich reagovat a obsáhle ji vyvrátit, neboť jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace jako takové (srov. k tomu např. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19, nebo výše uvedený rozsudek č. j. 5 As 148/2022-56, bod 28). Tuto povinnost krajský soud splnil, jelikož v napadeném rozsudku srozumitelným způsobem vysvětlil, z jakého důvodu se nemohl zabývat námitkami proti většině rozhodnutí, která stěžovatel v žalobě napadal, a dále se vypořádal s námitkami směřujícími proti napadenému rozhodnutí žalovaného a stavebnímu povolení ze dne 4. 1. 2021, jež bylo možno meritorně přezkoumat. Krajský soud nebyl povinen postupovat dle § 68 odst. 3 správního řádu, jak se domnívá stěžovatel, jelikož se tento právní předpis uplatní na řízení před správními orgány a nikoliv na řízení před správním soudem.

[21] Stěžovatel je toho názoru, že ho měl krajský soud poučit o obecnosti jeho námitek v rámci ústního jednání, nebo se s jeho námitkami měl podrobně vypořádat. Nejvyšší správní soud tento názor nesdílí. Krajský soud nebyl povinen stěžovatele poučit, že jeho námitky mají pouze obecný charakter. Stěžovatelova žaloba splňovala náležitosti podle § 71 s. ř. s., byla tedy projednatelná. Krajský soud není povinen účastníka řízení poučovat o tom, že má uvádět konkrétnější tvrzení, či jak by měl postupovat, aby mohl být v soudním řízení úspěšný. Krajský soud též nebyl povinen se s obecnými námitkami vypořádat v rámci ústního jednání, jelikož k tomu ústní jednání neslouží. Míře konkrétnosti uplatněných žalobních bodů má odpovídat míra konkrétnosti odůvodnění následně vydaného rozsudku. Má-li přezkum probíhat v mezích žalobních bodů, nelze za žalobce domýšlet, co konkrétně chtěl či mohl napadnout svou zcela obecnou námitkou, a na takto domyšlenou námitku zareagovat odůvodněním rozsudku. Krajský soud v bodě 10. napadeného rozsudku dospěl k závěru, že stěžovatelova tvrzení ohledně přímého dotčení jeho práv uvedená v žalobě nebyla dostatečně konkrétní, a proto se s jeho jednotlivými námitkami mohl následně v bodě 11. vypořádat pouze v té míře obecnosti, která odpovídala obecnosti těchto námitek. V tomto postupu krajského soudu NSS neshledal žádné pochybení.

[22] K výše uvedenému NSS odkazuje, stejně jako předtím krajský soud, na rozsudek NSS ze dne 20. 2. 2014, č. j. 6 As 119/2013-70. Podle něj nestačí, aby žalobce tvrdil, že došlo k porušení určitých právních norem, ale vždy musí jmenovitě uvést, jak konkrétně se každé takové porušení negativně dotklo právě jeho práv a zájmů. Tuto povinnost stěžovatel nesplnil, jelikož ani v žalobě ani v jednotlivých listinách k ní přiložených, ve kterých rozvíjel jednotlivé žalobní námitky, neuvedl, jak se tvrzená nezákonnost či nepřezkoumatelnost jednotlivých rozhodnutí či procesních úkonů správních orgánů dotkla jeho práv a zájmů. Povinnost konkrétnosti tvrzení nebyla naplněna pouhým stěžovatelovým konstatováním, že je vlastníkem pozemku, na kterém má být stavba provedena, jelikož krajský soud není za stěžovatele povinen domýšlet, jakým konkrétním způsobem mohla být dotčena jeho práva související s tímto pozemkem.

pokračování

[23] Krajský soud dle stěžovatele bez dalšího odkázal na odůvodnění stavebního úřadu ohledně námitky bezškodního odvodu dešťových vod ze stavby, čímž ignoroval kogentní normu § 5 odst. 3 vodního zákona. Krajský soud v bodě 11. napadeného rozsudku uvedl, že s námitkou ohledně odvodu dešťové vody ze stavby se vypořádal již stavební úřad na straně 18 stavebního povolení ze dne 4. 1. 2021. Stavební úřad zde k této námitce konstatoval, že se netýká předmětu daného stavebního řízení a stavba propustky vody byla umístěna již územním rozhodnutím ze dne 8. 8. 2007. Stavební úřad se nemohl ve stavebním povolení ze dne 4. 1. 2021 vyjádřit k tvrzené nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti umístění této stavby, tak jak byla uplatněna v listině č. 3 přiložené k žalobě, jak namítá stěžovatel na straně 19 kasační stížnosti, nicméně se vyjádřil k odvodu dešťových vod a k umístění propustky vody, tedy k námitce uplatněné ve správním řízení. K této námitce se poté vyjádřil i žalovaný na stranách 11 a 12 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že způsob odvodnění stavby je předmětem územního rozhodnutí ze dne 8. 8. 2007 a jednotlivé stavební objekty řešící odvodnění stavby silnice jsou předmětem stavebních povolení jiných stavebních úřadů.

[24] K námitce ohledně druhého propustku vody poté krajský soud uvedl, že stěžovatel nekonkretizoval, jaký vliv by tato změna měla mít na jeho práva. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Stěžovatel v žalobě neuvedl konkrétní dotčení svých práv druhým propustkem vody (až nyní na straně 20 kasační stížnosti uvádí, že voda ze stavby bude odváděna bez jeho souhlasu na jeho pozemek). Uvádí-li, že tuto námitku uplatnil v bodě a) listiny č. 1 přiložené k žalobě a v listině č. 4 přiložené k žalobě, NSS konstatuje, že v těchto listinách neuvedl žádná konkrétní tvrzení, která by měla prokazovat dotčení jeho práv. Konkrétní tvrzení ohledně této námitky stěžovatel neuvedl ani v listinách č. 3 a 8, které jsou nazvány „odvádění vody“.

[25] Co se týče námitky ohledně souhlasu stavebního úřadu s povolením stavby ze dne 20. 3. 2018 a závazného stanoviska ze dne 30. 11. 2020, které tento souhlas přezkoumalo a potvrdilo, krajský soud v bodě 11. napadeného rozsudku konstatoval, že stěžovatel ani u těchto námitky neuvedl, v čem konkrétně měla být dotčena jeho práva a že se jeho námitkou ohledně daného souhlasu zabýval již žalovaný, přičemž stěžovatel se závěry žalovaného v žalobě nepolemizoval. Stěžovatel námitku ohledně souhlasu ze dne 20. 3. 2018 rozvedl v listině č. 5 přiložené k žalobě, nicméně ani v tomto případě nesplnil svou povinnost tvrdit konkrétní dotčení svých práv. Krajský soud proto správně odkázal na napadené rozhodnutí, ve kterém byly stěžovatelovy námitky řádným způsobem vypořádány. V bodě 11. napadeného rozsudku poté krajský soud vysvětlil rozdíl mezi názvem stavby uvedeným v územním rozhodnutí ze dne 8. 8. 2007 a ve stavebním povolení ze dne 4. 1. 2021. K tomuto závěru krajského soudu stěžovatel na straně 23 kasační stížnosti pouze uvedl, že se jedná o účelové tvrzení a že argumentace krajského soudu je nedůvodná a nesprávná. Tuto námitku tedy uplatnil pouze v obecné rovině a NSS k ní může uvést pouze to, že závěr krajského soudu neshledává účelovým ani nesprávným.

[26] Ohledně namítané nezákonnosti stavebního povolení ze dne 4. 1. 2021 z důvodu, že bylo vydáno na základě již neplatných stanovisek správních orgánů, lze uvést, že stěžovatel v žalobě ani v listinách k ní neuvedl konkrétní stanoviska, která nyní uvádí na stranách 11

a 12 (a posléze je opakuje na straně 25) kasační stížnosti. Krajský soud se k nim proto nemohl vyjádřit. Stěžovatel dále na straně 13 kasační stížnosti rozporuje vyjádření žalovaného uvedené v bodě 5. napadeného rozsudku. Kasační stížnost však může směřovat pouze proti vlastnímu odůvodnění krajského soudu, nikoliv proti částem napadeného rozsudku, ve kterých krajský soud pouze rekapituluje názor žalovaného na věc, který nebyl pro krajský soud nijak závazný.

[27] Co se týče námitek ohledně územního rozhodnutí ze dne 8. 8. 2007 a následného prodloužení jeho platnosti, NSS se k obdobné námitce již vyjádřil ve výše uvedeném rozsudku č. j. 5 As 148/2022-56. V jeho bodech 45 a 46 uvedl, že platnost územního rozhodnutí ze dne 8. 8. 2007 byla dle § 93 odst. 3 stavebního zákona prodloužena do 12. 9. 2014 rozhodnutím ze dne 30. 3. 2011, č. j. MUNP/2011/5741/SÚ/PN. Dle § 93 odst. 3 stavebního zákona totiž platí, že dobu platnosti územního rozhodnutí *může stavební úřad na odůvodněnou žádost prodloužit; podáním žádosti se běh lhůty platnosti rozhodnutí staví*. Následně k této námitce NSS ve výše uvedeném rozsudku uvedl, že vzhledem k tomu, že „v době jeho platnosti byly ve smyslu § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona podány žádosti o stavební povolení a tato stavební povolení následně nabyla právní moci, **došlo k zachování platnosti územního rozhodnutí** (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2018, č. j. 10 As 47/2017-48, či ze dne 19. 12. 2019, č. j. 4 As 12/2018-111). **Na tomto závěru by nemohlo nic změnit ani to, pokud by případně některé z těchto dílčích stavebních povolení, která navazují na územní rozhodnutí ze dne 8. 8. 2007, nenabyla právní moci či nebyla zahájena takto povolená stavba jednoho konkrétního objektu**“. NSS poté v bodě 47. téhož rozsudku konstatoval: „V těch územních a stavebních řízeních, kde byl stěžovatel přímo dotčen na svých vlastnických právech k pozemkům nebo stavbám, měl možnost proti nim podat řádný opravný prostředek a následně žalobu, jak správně konstatoval krajský soud. **Pokud nebyla tato rozhodnutí soudem nebo jiným příslušným orgánem v samostatném řízení zrušena, svědčí jim presumpce správnosti, resp. zákonnosti, a jak již bylo konstatováno, správní soudy v nynější věci nejsou oprávněny zákonnost těchto rozhodnutí přezkoumávat**“ (zvýraznění provedl nyní NSS).

[28] Stěžovatel neuvádí tvrzení, která by byla schopná vyvrátit výše uvedené závěry NSS, které lze vztáhnout i na nynější řízení. Lze proto souhlasit s krajským soudem, který v bodě 9. napadeného rozsudku srozumitelně vysvětlil, proč byl ohledně této otázky správný odkaz žalovaného na rozsudek č. j. 4 As 12/2018-111, podle nějž platí: „Pro zachování platnosti územního rozhodnutí tedy postačí, je-li v době jeho platnosti podána žádost o stavební povolení a toto stavební povolení také následně, nerozhodno kdy, nabude právní moci. Teprve v případě, že by se stavební povolení nestalo v budoucnu pravomocným, územní rozhodnutí by v podstatě ‚zpětně‘ pozbylo platnosti k poslednímu dni doby, na niž byla jeho platnost podle § 93 odst. 1 stavebního zákona stanovena.“ Z tohoto rozsudku tedy nijak nevyplývá závěr, který z něj vyvozuje stěžovatel, a to že platnost územního rozhodnutí ze dne 8. 8. 2007 nebyla prodloužena. Daná námitka je proto nedůvodná.

[29] Ohledně námitek, že krajský soud vycházel z rozsudku NSS a Městského soudu v Praze, aniž by uvedl, kde je tyto rozsudky možné najít, NSS uvádí, že stěžovatel si je zjevně vědom, že tyto rozsudky lze nalézt na internetových stránkách www.nssoud.cz, čemuž nasvědčuje skutečnost, že tuto webovou stránku sám v kasační stížnosti několikrát uvádí u citací několika rozhodnutí NSS.

[30] K námitkám směřujícím proti výroku II. napadeného rozsudku, ve kterém krajský soud odmítl část žaloby týkající se rozhodnutí uvedených v bodě [3] tohoto rozsudku, NSS připomíná, že dle konstantní judikatury lze podat proti rozhodnutí o odmítnutí žaloby (či její části) kasační stížnost pouze z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., a tedy zpochybnit pouze samo odmítnutí žaloby či zastavení řízení o ní (srov. např. rozsudek NSS ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004-98, č. 625/2005 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud se proto nemohl zabývat námitkami směřujícími proti jednotlivým správním rozhodnutím, které krajský soud meritorně neposuzoval (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2013, č. j. 5 As 109/2011-73).

[31] Stěžovatel je přesvědčen, že krajský soud neměl výrokem II. napadeného rozsudku odmítnout věcně přezkoumat oněch několik v žalobě uvedených rozhodnutí, která měl podle jeho názoru stěžovatel dle § 75 odst. 2 s. ř. s. napadnout samostatnou žalobou. Tato stěžovatelova námitka je založena na názoru, že liniový zákon je vůči obecnému s. ř. s. zvláštním procesním předpisem. Liniový zákon nicméně neupravuje speciální typ žaloby, v jehož rámci by bylo možné odlišně od postupu předpokládaného v s. ř. s. hromadně napadat konečná správní rozhodnutí, která byla vydána v odlišných řízeních a proti kterým již uplynula lhůta pro podání odvolání či žaloby ve správním soudnictví. Liniový zákon upravuje v § 2 týkajícím se urychlení řízení toliko odlišnou lhůtu, ve které lze správní rozhodnutí vydané v řízení podle tohoto zákona napadnout před správním soudem, a lhůtu, ve které má správní soud věc rozhodnout. Výše uvedené ale nezakládá vztah obecnosti a speciality s. ř. s. a liniového zákona ohledně toho, jaký úkon správního orgánu lze napadnout správní žalobou, nezakládá definici správního rozhodnutí odlišnou od té, která je uvedena v § 65 s. ř. s., či procesních úkonů, které není možné dle § 70 s. ř. s. samostatně napadnout žalobou ve správním soudnictví. Ustanovení § 2 odst. 4 liniového zákona, na které stěžovatel upozorňuje, nelze vykládat způsobem, který předpokládá stěžovatel. Dle rozsudku NSS ze dne 23. 6. 2021, č. j. 10 As 36/2021-77, č. 4224/2021 Sb. NSS, platí, že dané ustanovení je třeba vykládat tak, že dopadá na případy, kdy soud ruší správní rozhodnutí pro nezákonnost a je v takovém případě povinen se vypořádat se všemi námitkami. Shodný závěr lze učinit i ohledně vztahu s. ř. s. a stavebního zákona, který též nelze považovat za speciální zákon k s. ř. s. ohledně procesních pravidel soudního přezkumu správních rozhodnutí. Závěr krajského soudu uvedený v bodě 8. napadeného rozsudku, že rozhodnutí uvedená v bodě [3] tohoto rozsudku bylo možné napadnout samostatnou žalobou, je proto správný.

[32] Nejvyšší správní soud na závěr uvádí, že nemohl přihlídnout k tvrzením ohledně přímého dotčení práv stěžovatele uvedeným teprve v kasační stížnosti (např. odvádění vody na jeho pozemek, snížení hodnoty jeho pozemků), jelikož tato tvrzení stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ačkoliv mu v tom nic objektivně nebránilo. Tato tvrzení jsou proto nepřipustnými důvody kasační stížnosti dle § 104 odst. 4 s. ř. s.

V. Závěr a náklady řízení

[33] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek krajského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto NSS kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[34] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nicméně mu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu je soud nepřiznává.

[35] Osoby zúčastněné na řízení mají právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jim soud uložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Jelikož soud osobám zúčastněným na řízení v této věci žádné povinnosti neuložil, nemají na náhradu nákladů tohoto řízení právo. Z tohoto důvodu NSS nemohl OZNŘ I) přiznat požadovanou náhradu nákladů za vyjádření ke kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. ledna 2023

JUDr. Pavel Molek
předseda senátu